

แพรวสำนักพิมพ์

เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น ตราบชั่วเวลาของคำโกหก

この嘘がばれないうちに

คาวางูจิ โทชิคาซึ

เขียน

อภิวัฒน์ พวงไธสง

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ ค ญ

คะซุจะไปห้องสมุดอาทิตย์ละครั้งเพื่อเลือกหนังสือและหยิบยืมมาให้เธออ่าน
ถึงแม้มันจะไม่ใช่ของขวัญ แต่สำหรับคะซุแล้ว การส่งมอบนิยาย
ให้หญิงในชุดเดรสก็ไม่ใช่เพียงแค่ “งาน” เหมือนกัน

- คาวางูจิ โทชิคาซึ

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

เพียงชั่วเวลาแผ้งอุ่น ตราบชั่วเวลาของคำโกหก

この嘘がばれないうちに

แนวรสสำนักพิมพ์

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks แนวรสสำนักพิมพ์

KONO USO GA BARENAI UCHI NI by Toshikazu Kawaguchi
Copyright © Toshikazu Kawaguchi, 2017
All rights reserved.
Original Japanese edition published by Sunmark Publishing, Inc., Tokyo
This Thai language edition is published by arrangement with
Sunmark Publishing, Inc., Tokyo in care of Tuttle-Mori Agency, Inc., Tokyo.

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง ดัดแปลงวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

พิมพ์ครั้งแรก เมษายน 2565

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

ควาวจุจิ, โทชิคาซึ.

เพียงชั่วเวลาแผ้งอุ่น ตราบชั่วเวลาของคำโกหก / ควาวจุจิ โทชิคาซึ; เขียน; อกิวิณ์ พวงไธสง; แปล
จาก この嘘がばれないうちに.- กรุงเทพฯ: แนวรสสำนักพิมพ์ อมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง, 2565.
(10), 242 หน้า. (วรรณกรรมแปล ลำดับที่ 660)

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. อกิวิณ์ พวงไธสง, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง. III. ชื่อชุด.

นว ค6พ82

DDC 895.65

ISBN 978-616-18-4833-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจุโรงจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธุ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระธร • บรรณาธิการผู้อำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม
บรรณาธิการบริหารและบรรณาธิการ รัฐวรรณ พัฒนรัชตอดุล • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ เขยกลิ่น
ศิลปกรรม ดมวหทัย มีตฤทธิศชัยกุล • คอมพิวเตอร์ จิรณีย์ คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร กัญจน์ชญา เลิศไพศาลกิจ
ฝ่ายการตลาด พนิดา ชัยศิริ, กุลพัฒน์ บัวละออง

แยกสีและพิมพ์ที่

สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)
376 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170
โทรศัพท์ 0-2422-9000, 0-2882-1010

จัดทำจำหน่ายโดย

บริษัทอมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรพักตรพิมาน ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 www.naiin.com

ราคา 275 บาท

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร. 08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

ທດສະນະ

คำนำสำนักพิมพ์

มีตำนานเมืองน่าอัศจรรย์ เล่าขานถึงที่นั่งตัวหนึ่งในร้าน
กาแฟร้านหนึ่ง ณ เมืองแห่งหนึ่ง

กล่าวกันว่า หากได้นั่งที่นั่นนั้น เพียงชั่วเวลาที่ยังนั่งอยู่
จะย้อนคืนสู่ช่วงเวลาที่ยาวนานได้

กลับมาอีกครั้งกับร้านกาแฟพูนิดูลี พูนิดูลา ร้านซึ่งพาคณะ
ย้อนกลับไปในอดีตได้ แต่กฎของร้านนั้นมีมากมาย เมื่อทราบกฎ
แล้ว คุณยังอยากรย้อนกลับไปในอดีตอยู่หรือไม่

เพียงชั่วเวลา กาแฟยังอุ่น ตราบชั่วเวลาของคำโกหก คือ
เรื่องราวของคนสี่คนที่อยากย้อนเวลาไปเพื่อเจอคนที่ตนเองรัก
กลับไปเพื่อเอ่ยคำโกหกให้คนเหล่านั้นได้ฟัง

ทั้งชายผู้กลับไปพบเพื่อนสนิทที่เสียชีวิตไปเมื่อสี่สิบสอง
ปีก่อน

ลูกชายผู้ไปเข้าร่วมงานศพของแม่ไม่ได้
ชายผู้เดินทางไปพบแฟนสาวที่ไม่อาจแต่งงานด้วยได้
และตำรวจสืบสวนสูงวัยที่ไม่เคยมอบของขวัญได้ให้แก่ภรรยา
ทุกเรื่องราวล้วนมีคำไปปิดโกหกอยู่ในนั้น แล้วเหตุใดกัน
คนที่ย้อนกลับไปนั้นจึงต้องโกหก

สี่เรื่องราวปาฏิหาริย์พร้อมเสิร์ฟให้คุณได้ดื่มด่ำไปกับ...
เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น

๙๙๙ สำนักพิมพ์

คำแนะนำผู้แปล

“โกหกปกคลุม” เหตุใดโกหกต้องปกคลุม ผมไม่ทราบ แต่กล่าวกันว่าคำโกหกมีมากประสงค์ เพื่อยกยอตน เพื่อทำร้ายผู้อื่น โกหกไร้ประสงค์ โกหกเพียงเพื่อการโกหก และคำโกหกเพื่อความสุขของคนที่รัก หนังสือเล่มนี้บอกเล่าคำโกหกในแบบสุดท้าย

อดีตไม่อาจเปลี่ยนแปลง หนังสือกล่าวไว้เช่นนั้น และก็เป็นอย่างนั้น เช่นว่า แต่เมื่ออ่านจบ ท่านอาจพบว่าประเด็นสำคัญไม่ได้อยู่ที่ตรงนั้น จริงอยู่ อดีตไม่ได้เปลี่ยนแปลงไป ไม่มีอะไรสัจจริงไปกว่านั้น เหมือนหนึ่งบวกหนึ่งเป็นสอง ชีวิตมีอดีตเป็นฐานรากเกิดขึ้นแล้ว ปูนแห้ง แข็งตัว ไม่ต่างจากฐานตึก เปลี่ยนแปลงอะไรไม่ได้แล้ว หากแต่ประเด็นสำคัญของการย้อนอดีตไม่ใช่การกลับไปเพื่อแก้ไขโครงสร้าง แต่เป็นการเปลี่ยนแปลงรูปร่างของอนาคตต่างหาก กลับไปในอดีตเพื่อให้ปัจจุบันและอนาคตดำรงอยู่ ย้อนคืนเพื่อดำรงสุข สืบชีวิตต่อไป อะไรแบบนี้

สี่เรื่องราวบอกเล่า สี่ ห้า หรือหกคนหกคำปด (จำได้ไม่แจ่มชัดนัก) คำลวงที่เปี่ยมไปด้วยรัก การโกหกเพื่อให้คนรักสุขสบายใจ ทั้งเรื่องของชายผู้กลับไปโกหกเพื่อนที่ตายจากลูกที่กลับไปโกหกแม่ แฟนหนุ่มผู้กลับไปพบแฟนสาว และตำรวจสืบสวนสูงวัยผู้กลับไปโกหกภรรยาเมื่อสามสิบปีก่อน

แต่ละคนพกคำโกหกกลับไป ไม่ใช่เพื่อทำร้ายหรือทำลาย แต่
เพื่อบุคคลอื่นเป็นที่รัก

ขณะอ่านอาจทำให้คิดหรือสงสัย ในวันนี้เมื่อหลายปีก่อน
คำนั้นที่คนนั้นบอกคือความจริงหรือคำโกหก หากเป็นคำปด โกหก
เพื่อสิ่งใดกัน และคำปดที่โกหกเพื่อใครสักคนในวันนี้ อีกฝ่าย
สลับรับฟังมันด้วยอารมณ์แบบไหน นาคิดชวนงง การหยิบจับ
หนังสือเล่มนี้อาจทำให้ท่านได้โอกาสชุดค้นกรูความทรงจำเก่า
ลอกอดีตแผ่นหนาฝุ่นเชรอะ เจอแล้ว ความทรงจำชั้นมัธยมปลาย
มีป้ายกำกับ คำโกหก เพื่ออะไรกัน อาจจะได้คำตอบเมื่อท่านอ่านจบ
ก็ได้

อภิวัดน์ พวงไธสง

สารบัญ

บทนำ

หน้า 1

1 “เพื่อนสนิท”

เรื่องราวของชายผู้กลับไปพบเพื่อนสนิท
ที่เสียชีวิตไปเมื่อยี่สิบสองปีก่อน

หน้า 4

2 “แม่ลูก”

เรื่องราวของลูกชาย
ผู้ไปเข้าร่วมงานศพของแม่ไม่ได้

หน้า 78

3 “คนรัก”

เรื่องราวของชาย
ผู้เดินทางไปพบแฟนสาว
ที่ไม่อาจแต่งงานด้วยได้

หน้า 142

4 “สามีภรรยา”

เรื่องราวของตำรวจสืบสวนสูงวัย
ที่ไม่ได้มอบของขวัญให้ภรรยา

หน้า 186

บทนำ

มีตำนานเมืองนำอัศจรรย์ เล่าขานถึงที่นั่งตัวหนึ่งในร้านกาแฟ
ร้านหนึ่ง ณ เมืองแห่งหนึ่ง

กล่าวกันว่า หากได้นั่งที่นั่นนั้น เพียงชั่วเวลาที่ยังนั่งอยู่
จะย้อนคืนสู่ช่วงเวลาที่ยี่สิบปีที่ผ่านมาได้

หากแต่มันมีกฎยุ่งยาก...มีกฎที่ยุ่งยากอยู่มากเหลือเกิน

กฎข้อที่หนึ่ง แม้จะย้อนกลับไปในอดีต หากคนที่อยากพบ
ไม่เคยมาเยือนร้านกาแฟแห่งนี้ ก็จะได้ไม่พบ

กฎข้อที่สอง แม้จะย้อนกลับไปในอดีต แต่ไม่ว่าจะพยายาม
เพียงใด ความเป็นจริงก็จะไม่เปลี่ยนแปลง

กฎข้อที่สาม ที่นั่งซึ่งย้อนกลับไปในอดีตได้ จะมีคนนั่งอยู่
ก่อนเสมอ และจะนั่งที่นั่นนั้นได้เพียงแค่ตอนที่เธอลุกออกไปแล้ว

กฎข้อที่สี่ แม้จะย้อนกลับไปในอดีตก็ลูกจากที่นั่งไม่ได้

กฎข้อที่ห้า จะย้อนกลับไปในอดีตได้ก็เพียงช่วงเวลาหลังจาก
ที่กาแฟถูกรินจนเต็มถ้วยและยังอุ่นอยู่

กฎยุ่งยากไม่ได้มีเพียงเท่านี้
กระนั้นวันนี้ก็เป็นอีกวันที่มีลูกค้าซึ่งเคยได้ยืนตำนานเมือง
มาเยือนร้านกาแฟแห่งนี้

ร้านกาแฟแห่งนี้ชื่อว่า ฟูนีคูลี ฟูนีคูลา

หากเป็นคุณ เมื่อได้ยืนกฎยุ่งยากมากมายขนาดนี้ ยังคิด
อยากย้อนกลับไปในอดีตที่อยู่หรือเปล่า

นี่คือเรื่องราวของสี่ปฏิกิริยาที่อบอุ่นหัวใจที่เกิดขึ้นในร้านกาแฟ
แห่งนี้

เรื่องที่หนึ่ง “เพื่อนสนิท” เรื่องราวของชายผู้กลับไปพบ
เพื่อนสนิทที่เสียชีวิตไปเมื่อสี่สิบสองปีก่อน

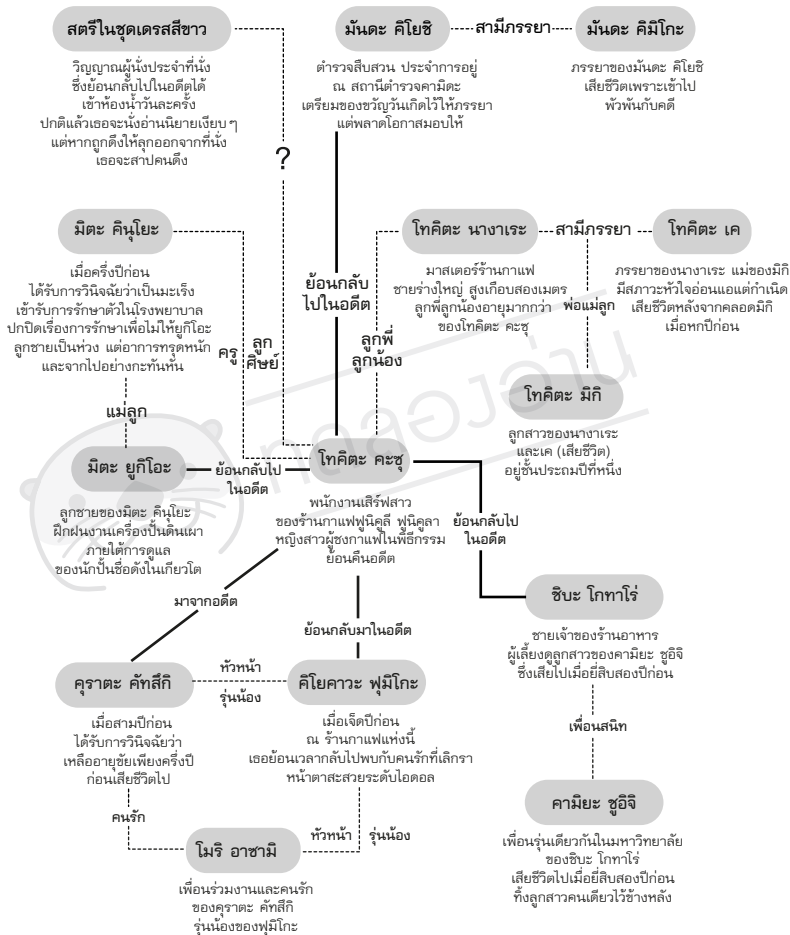
เรื่องที่สอง “แม่ลูก” เรื่องราวของลูกชายผู้ไปเข้าร่วมงานศพ
ของแม่ไม่ได้

เรื่องที่สาม “คนรัก” เรื่องราวของชายผู้เดินทางไปพบ
แฟนสาวที่ไม่อาจแต่งงานด้วยได้

เรื่องที่สี่ “สามีภรรยา” เรื่องราวของตำรวจสืบสวนสูงวัย
ที่ไม่ได้มอบของขวัญให้ภรรยา

หากย้อนกลับไปในวันนี้ได้ คุณจะย้อนกลับไปพบใคร

ตารางความสัมพันธ์ตัวละคร “ตารางช่วงเวลาของคำโกหก”

1

เพื่อนสนิท

ชัย: โกทาโร่ มีคำโกหกที่ปกปิดลูกสาวมายาวนานถึงยี่สิบสองปี

ฟิโอดอร์ ดอสโตเยฟสกี¹ นักประพันธ์ชาวรัสเซียกล่าวเอาไว้ว่า “เรื่องที่ยากที่สุดในชีวิตคือการมีชีวิตโดยไม่โกหก”

ถึงจะบอกว่าเป็น “คำโกหก” แต่เป้าประสงค์ของมันก็ต่างกันออกไป คำโกหกเพื่อยกยอตน คำโกหกเพื่อหลอกลวงผู้อื่น หากมีคำโกหกที่ทำให้ผู้คนเจ็บปวด เช่นนั้นย่อมมีคำโกหกที่ช่วยเหลือพวกเขาเอาไว้ อย่างไรก็ตาม โดยมากแล้วผู้คนมักนึกเสียใจกับคำโกหกของตนในภายหลัง

โกทาโร่ก็เช่นเดียวกัน เขาเดินเข้าไปเวียนมาอยู่หน้าร้านกาแฟที่สื่อกันว่าย้อนกลับไปสู่อดีตได้มากกว่าสามสิบนาทีแล้ว ทุกครั้ง

¹ นักเขียนชาวรัสเซีย (11 พฤศจิกายน ค.ศ. 1821 - 9 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1881)

ที่นึกถึงคำโกหกของตัวเองขึ้นมา ปากก็บ่นมึงำพืมพำ
“ไม่ได้โกหกเพราะอยากโกหกซะหน่อย”

ร้านกาแฟซึ่งย้อนกลับไปในอดีตได้นั้น อยู่ห่างจากสถานี
จินโบโจโดยใช้เวลาเดินไม่กี่นาที ในซอยลึกหลังตึกสำนักงาน
เรียงราย มีป้ายร้านขนาดเล็กเขียนกำกับ “พูนิจูลี พูนิจูลา”

เพราะร้านตั้งอยู่ชั้นใต้ดิน หากไม่มีป้ายร้านติดอยู่ ก็คงไม่มี
ใครรู้ว่ามืร้านกาแฟอยู่ตรงนั้น

โกทาโร่เดินลงบันไดไปหยุดยืนอยู่หน้าประตูร้านอยู่หลายหน
ประตูไม้ประดับรูปสลักลึกลับ พลงบ่นพืมพำกับตัวเอง สายตืระ
น้อยๆ ก่อนหมุนตัวเดินกลับขึ้นบันได หยุดยืนนึ่งกลางทาง
พลงทำหน้าเครียด เดินกลับลงไปอีกรั้ง ขึ้นอีกที ทำเช่นนี้
ซ้ำไปซ้ำมา

“เข้าไปด้านในก่อน แล้วค่อยตัดสินใจก็ได้ละ”

นับพลันเสียงเรียกดังมาจากด้านหลัง โกทาโร่ตกใจหัน
กลับไปมอง สายตาจ้องหญิงร่างเล็กที่ยืนอยู่ หญิงสาวสวม
เสื้อเชิ้ตสีขาว เสื้อกั๊กสีดำ และผ้ากันเปื้อนสำหรับซ่อมเมอิลเียร์
โกทาโร่รู้ได้ทันทีว่าเธอคือพนักงานของร้านกาแฟ

“ฮะ คือว่า...”

กรังกรัง

ขณะที่โกทาโรยังไม่รู้ว่าจะตอบว่าอะไรดี หญิงสาวเดินอ้อมด้านข้างเขาลงบันไดไปอย่างรวดเร็ว ก่อนเปิดประตูเข้าร้านไปเหลือทิ้งไว้เพียงเสียงกระดิ่ง

ถึงเธอจะบอกให้เข้าไปข้างใน แต่ก็ทำให้การบังคับขู่เข็ญกลายเป็นเพียงสายลมเย็นที่พัดผ่าน ยิ่งไปกว่านั้น เธอยังทิ้งความรู้สึกประหลาดคล้ายกับภายในใจถูกมองผ่านทะลุไว้ในตัวโกทาโรด้วย

เหตุผลที่โกทาโรเอาแต่เดินขึ้นลงบันได ไม่กล้าเข้าไปนั้น เพราะเขาไม่มั่นใจว่าที่ร้านกาแฟแห่งนี้จะย้อนกลับไปในอดีตได้จริงหรือไม่ หากข่าวลือที่ได้ยินมาจากเพื่อนเก่าเป็นเพียงเรื่องเล่าที่แต่งขึ้น เขาก็จะกลายเป็นลูกค่าน่าอายที่มาเพราะเชื่อคำลือ

แต่ต่อให้ย้อนกลับไปได้จริง เขาก็เคยได้ยินมาว่ามันมีกฎยุ่งยากอยู่มากมายที่ต้องปฏิบัติเพื่อย้อนกลับไปในอดีต หนึ่งในกฎเหล่านั้นกล่าวไว้เช่นนี้

แม้จะย้อนกลับไปในอดีต แต่ไม่ว่าจะพยายามเพียงใด ความเป็นจริงก็จะไม่เปลี่ยนแปลง

ครั้งแรกที่โกทาโรได้ยินกฎข้อนี้ เขาถึงกับต้องเอียงคอจนสงสัย

“แบบนั้นมันจะยังมีคนอยากกลับไปอดีตอยู่หรือไงกัน”

แต่ตอนนี้โกทาโรก็มายืนอยู่หน้าร้านกาแฟที่ว่่านั้นและคิดว่า “ต่อให้เป็นแบบนั้น ก็อยากย้อนกลับไป”

แต่ถึงจะเป็นแบบนี้ ผู้หญิงคนเมื่อกี้ก็ไม่มีทางรู้เด็ดขาดว่าโกทาโรกำลังล้งเล่เรื่องอะไร เช่นนั้นคำที่เธอกล่าวเมื่อครู่ก็ควรจะเป็น “คุณลูกค้าต้องการมาใช้บริการของร้านหรือคะ” ไม่ใช่หรือ

แต่เธอกลับกล่าวว่า “เข้าไปด้านในก่อน แล้วค่อยตัดสินใจก็ได้ค่ะ”

กล่าวอีกนัยหนึ่ง เธอหมายความว่า

“ย้อนกลับไปในอดีตได้จริงค่ะ แต่เข้าไปด้านในก่อน แล้วค่อยตัดสินใจก็ได้ค่ะ”

ถึงจะไม่รู้ว่าทำไมเธอถึงรู้ว่าโกทาโรมาที่ร้านนี้เพื่อย้อนกลับไปในอดีต แต่เมื่อได้ยินคำพูดนั้นของเธอ เขาก็มองเห็นความหวังอันริบหรี่ โกทาโรตัดสินใจแน่วแน่

รู้ตัวอีกที มือของเขาก็นำไปหาลูกบิดประตูทางเข้าร้านกาแฟ แล้วดึงมันเปิดออกอย่างแรง

กริ่งกริ่ง

โกทาโรก้าวเท้าเข้าไปในร้านกาแฟซึ่งว่ากันว่าย้อนกลับไปในอดีตได้

ฮู: โกทาโร่ อายุห้าสิบเอ็ดปี อาจเป็นเพราะเขาสังกัดชมรมรักบี้ ทั้งในช่วงชั้นมัธยมปลายและมหาวิทยาลัย ทำให้ร่างกายของเขาบึกบึนใหญ่โต จนถึงกับต้องใส่ชุดไซส์สามเอกซ์แอลอาศัยอยู่ด้วยกันสองคนกับลูกสาวชื่อฮารุกะ ซึ่งปีนี้เธอจะมีอายุครบยี่สิบสามปีบริบูรณ์ โกทาโร่บอกลูกสาวเสมอว่า “แม่ของลูกนะ ป่วยตายไปตอนที่ลูกยังเล็ก” โกทาโร่เป็นเจ้าของร้านอาหารเล็กๆ ชื่อ “คามิยะ โชคุโด²” ในเขตฮาจิโอจิ เมืองโตเกียว มีฮารุกะคอยช่วยงานในร้าน

เมื่อผ่านประตูไม้ใหญ่สูงกว่าสองเมตรเข้าไปในร้านกาแฟยังไม่เจอตัวร้าน แต่จะพบทางเดินกว้างไม่ได้ปูพื้น ด้านหน้าคือห้องน้ำ ด้านขวาตรงกลางมองเห็นทางเข้าเชื่อมไปสู่ตัวร้าน

เมื่อเข้าไปในร้าน โกทาโร่สบตากับหญิงคนหนึ่งซึ่งนั่งอยู่ตรงเคาน์เตอร์

“คะซึจัง ลูกค้าจ๊ะ” หญิงคนนั้นเอ่ยเรียกไปทางห้องด้านในทันที

ภายในร้านมีเด็กชายดูคล้อยคล้ายจะอยู่ชั้นประถมนั่งอยู่ข้างหญิงคนดังกล่าว และมีหญิงสวมเดรสแขนสั้นสีขาวนั่งอยู่ที่มุมในสุดของร้าน หญิงผิวขาวซีดจางนั่งอ่านนิยายเงียบเขียนไร้ลุ่มเสียว

“พนักงานร้านเพิ่งกลับมาจากซื้อวัตถุดิบทำอาหารนะ นั่งรอก่อนนะ”

²ร้านหรือโรงอาหารแบบญี่ปุ่น

ถึงแม้จะเพิ่งเคยพบกันครั้งแรก แต่หญิงคนนั้นกลับชวนโกทาไร่พูดคุยอย่างสนิทสนม คงจะเป็นลูกค้าประจำของร้านนี้โกทาไร่ค่อมหัวเล็กน้อย ตอบรับคำเชิญ “ขอบคุณครับ” ถึงจะรู้สึกสะกิดใจกับสายตาที่จ้องมองมาราวกับจะบอกว่า *ถ้าเป็นเรื่องของร้านนี้แล้วละก็* ถามฉันได้ทุกรูขุมขนของหญิงคนนั้น แต่เขาก็แกล้งทำเป็นไม่สนใจ ทั้งตัวลงนั่งที่โต๊ะซึ่งใกล้กับทางเข้าที่สุดแล้วกวาดสายตามองภายในร้าน

นาฬิกาติดผนังโบราณสูงจากพื้นจรดเพดาน คานไม้แบบธรรมชาติพาดผ่านกัน พัดลมไม้ติดเพดานขนาดใหญ่หมุนวนเชื่องช้า กำแพงดินสีดินโกะ³ ชุ่มและคราบเปื้อนกาลเวลาเนิ่นนานที่ผ่านผันกระจายอยู่ทั่วทั้งผืนกำแพง เพราะเป็นชั้นใต้ดินจึงไม่มีหน้าต่าง ภายในร้านมืดสลัว มีเพียงแสงส่องของโคมที่ห้อยลงมาจากเพดานย้อมภายในร้านให้เป็นสีซีเปีย

“ยินดีต้อนรับค่ะ”

หญิงสาวซึ่งเอ่ยทักโกทาไร่ที่หน้าร้านเดินออกมาจากห้องด้านใน วางแก้วน้ำลงตรงหน้าของโกทาไร่

ชื่อของเธอคือ โทคิตะ คะซุ ผมบ๊อบยาวถึงไหล่ถูกมัดไว้ที่ด้านหลัง สวมเสื้อเชิ้ตสีขาวผูกด้วยโบหุกระต่ายสีดำ สวมเสื้อกั๊กและคล่องผ้ากันเปื้อนสำหรับซอมเมอลิเยร์ คะซุคือพนักงานเสิร์ฟหญิงของร้านฟุนิคุลี ฟุนิคุลา

³ สีของถั่วเหลืองที่ถูกคั่วจนเป็นสีน้ำตาลแล้วนำไปบดละเอียดจนเป็นผง มีลักษณะเป็นผงสีเหลืองเข้ม

คะซุผิวขาว ดวงตาเรียวยาว ใบหน้าสะสวย แต่กลับไร้สิ่งใด
ให้จดจำ หากเพียงแค่หลับตาลงครั้งเดียวเท่านั้น รูปหน้าจะ
หายวับ ใช้เวลาสักพักกว่าจะนึกออกกว่าเธอเป็นเจ้าของใบหน้า
แบบไหน เรียกกันสั้นๆง่ายๆ จิตจาง ไม่เข้มข้น ปีนี้เธอมี
อายุครบยี่สิบเก้าปี

“อ๊ะ คือว่า คือที่นี่ แบบว่า...”

โกทาโร่พูดตะกุกตะกัก ไม่รู้ว่าควรจะเป็นประเด็นเรื่อง
การย้อนกลับไปในอดีตอย่างไร คะซุจึงมองท่าทางของโกทาโร่
ด้วยสีหน้าเรียบเฉย หันหลังให้ ก่อนถาม

“วันเวลาที่คุณอยากกลับไปคือตอนไหนคะ”

เสียงปุดๆ บางเบาของกาแฟจากเครื่องชงกาแฟไซฟอน
ล่องลอยออกมาจากในครัว

พนักงานเสิร์ฟหญิงคนนี้มองเห็นข้างในหัวใจเราทะลุปรุโปร่ง
จริงๆ ด้วย...

กลิ่นกรุ่นกาแฟหอมบางทำให้โกทาโร่นึกย้อนความทรงจำ
ใน “วันนั้น” ขึ้นมาได้อย่างชัดเจน

คามิยะ: ซุอิจิ และโกทาโร่กลับมาพบกันอีกครั้งที่หน้าร้านกาแฟ
แห่งนี้ หลังจากไม่ได้พบกันมานานเจ็ดปี ทั้งคู่เป็นเพื่อนร่วมทีม
ในชมรมรักบี้สมัยเรียนมหาวิทยาลัย

ตอนนั้นบริษัทของคนที่รู้จักที่โกทาโร่เป็นผู้ค้าประกันร่วม เกิดล้มละลาย ทำให้ทรัพย์สินและบ้านของเขาสูญหายไปกับการถูกยึด สุดท้ายก็หมดตัว กลายเป็นคนไร้บ้าน ใช้ชีวิตอยู่บนท้องถนน สวมเสื้อผ้าสกปรก ร่างกายส่งกลิ่นเหม็นคล่อง รุนแรง กระนั้นในตอนที่ได้พบกับโกทาโร่ ชูอิจิกลับไม่ทำสีหน้ารังเกียจแม้แต่นิดเดียว เขาเพียงแค่ตั้งใจที่ได้กลับมาพบกันอีกครั้งอย่างบังเอิญเท่านั้น

ชูอิจิชวนโกทาโร่มาที่ร้านกาแฟแห่งนี้ หลังจากฟังโกทาโร่บรรยายเกี่ยวกับชีวิตจบ ชูอิจิเอ่ยชวน

“งั้นนายก็มาทำงานที่ร้านของฉันสิ”

หลังจบมหาวิทยาลัย ฝีมือของชูอิจิเข้าขั้นพรสวรรค์ ได้รับการยอมรับให้เข้าสังกัดสมาชิกทีมรักบี้โอซาก้า แต่ผ่านไปยังไม่ถึงปี เขากลับได้รับบาดเจ็บจนลงเล่นไม่ได้อีก หลังจากนั้น เขาเข้าทำงานที่แฟรนไชส์ร้านอาหารตะวันตก

ชูอิจิมองโลกในแง่ดีมาตลอด เขามองว่าอาการบาดเจ็บของตนนั้นเป็นโอกาส ทำงานหนักกว่าคนอื่นทั่วไปสองถึงสามเท่า ไม่นานก็ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้จัดการพื้นที่ ดูแลร้านสาขาถึงเจ็ดร้าน แต่หลังจากแต่งงานเขาก็ลาออกมาเปิดร้านอาหารเล็กๆ กับภรรยา เห็นบอกว่าตอนนี้ในช่วงขาขึ้น กำลังขาดคนช่วยงานอยู่พอดี

“ถ้านายมา จะช่วยฉันได้เยอะเลย”

โกทาโร่เห็นอย่าลื้เติมทนกับชีวิตอับจนแร้นแค้น สูญสิ้นแม้กระทั่งความหวังที่จะมีชีวิตอยู่ หลังน้ำตาแห่งความซาบซึ้งใจ พลังพยักหน้าน้อยๆ

“เออะ! งั้นก็ไปกันเถอะ!”

ซูอิจุลกวรดจากที่นั่งดังครืด ยิ้มน้อยยิ้มใหญ่พลางกล่าว

“เดี๋ยวฉันจะให้นายดูหน้าลูกสาว”

“ลูกสาวเหรอ” โกทาโร่เบิกตาโพลง ถามกลับ เพราะโกทาโร่
ยังไม่ได้แต่งงาน ทำให้เขาตกใจไม่น้อยที่ได้ยินว่าซูอิจิมียุค

“ใช่ เพิ่งเกิดใหม่ๆเลย น่ารักเชียวละ”

คงเพราะซูอิจิตีใจกับปฏิกิริยาตอบรับของโกทาโร่ เขาหยิบ
ไบออร์เดอร์ขึ้นมา สาวตัว่องไวไปทางเครื่องคิดเงิน

“มาสเตอร์ คิดเงินด้วยครับ”

คนที่ยืนอยู่ตรงหน้าเครื่องคิดเงินคือชายวัยราวๆมัธยมปลาย
ร่างกายสูงใหญ่มหึมาเกือบสองเมตร ตาเรียวเล็ก ใบหน้าขาด
อรรถาัย

“เจ็ดร้อยหกสิบเยนครับ”

“นี่ครับ”

ทั้งโกทาโร่และซูอิจิเป็นนักกีฬารักบี้ ทั้งสองเป็นเจ้าของ
ร่างกายใหญ่โต แต่เมื่อเห็นชายที่มีร่างกายใหญ่กว่า ทั้งคู่คง
กำลังคิดว่า นี่คือร่างกายที่เกิดมาเพื่อเล่นรักบี้ชัดๆอยู่เป็นแน่
พวกเขามองหน้ากันหัวเราะคิกคัก

“เงินทอนครับ”

ซูอิจิรับเงินทอนมาจากชายคนนั้น ออกเดินตรงไปยังทางออก

ก่อนที่โกทาโร่จะกลายมาเป็นคนไร้บ้าน เขาเคยได้รับสืบทอด
บริษัทซึ่งมีผลประกอบการต่อปีกว่าหนึ่งร้อยล้านเยนมาจากพ่อ
เรียกได้ว่าเคยใช้ชีวิตหรูหราฟู่ฟ่ามามากทีเดียว

โกทาโร่เคยเป็นคนตั้งใจ ขยันทำงาน แต่เงินนั้นทำให้เขาเปลี่ยนไป เขาเหลิง ใช้เงินสุรุ่ยสุร่าย เคยคิดแม้แต่ว่า *มีเงินซะอย่าง จะทำอะไรก็ได้* แต่เมื่อบริษัทของเขารู้จักที่เขาเป็นผู้กำกับกันรุ่มลึ้มละลาย จึงทำให้เขามีหนี้มากมายที่ต้องชำระ สุดท้ายบริษัทของเขาเองก็ล้มละลายไปด้วย

พอโกทาโร่ไม่เหลือเงิน คนรอบตัวที่เคยคบหาติดตามเขามาก็หนีหน้าหายไป ไม่ต่างกับพลิกหน้ามือเป็นหลังมือ แม้แต่พวกพ้องที่เขาเคยคิดว่าเป็นเพื่อนก็ประกาศกร้าวต่อหน้าว่า *หากไร้เงิน โกทาโร่ก็ไร้ค่า* ก่อนหายไปจากชีวิตเขา

กระนั้นชูอิจิก็ไม่ทอดทิ้งโกทาโร่ที่สูญเสียทุกอย่าง คนที่จะยื่นมือช่วยเหลือคนที่ลำบากโดยไม่หวังอะไรตอบแทนนั้นมีไม่มาก คามิยะ ชูอิจิ คือคนแบบนั้น โกทาโร่จึงมองแผ่นหลังของชูอิจิที่ก้าวไปยังทางออกพลางระลึกไว้ในใจ *บุญคุณนี้ฉันจะต้องตอบแทนนายให้ได้* ก่อนเดินตามชูอิจิออกไป

กริ่งกริ่ง

“นี่เป็น เรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อสี่สิบสองปีก่อนครับ”

ชิบะ โกทาโร่ เอื้อมมือออกไปหยิบแก้วน้ำที่วางอยู่ตรงหน้า ยกขึ้นดื่ม ผ่อนลมหายใจเบาๆ ดัง “ฟุ” สำหรับคนอายุห้าสิบแล้ว โกทาโร่ยังถือว่าดูหนุ่ม แต่ศีรษะเริ่มมีผมขาวให้เห็นโดดเด่น

ขึ้นมาบ้าง

“หลังจากนั้นผมก็ตั้งใจทำงานที่ร้านของซูอิจิ หวังว่าจะ
จดจำงานให้ได้เร็วขึ้นแคว้นเดียวก็还好 แต่หลังจากนั้นหนึ่งปี
ทั้งซูอิจิและภรรยาของเขากลับประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์
เสียชีวิต...”

ทั้งที่เรื่องก็ผ่านมานานกว่ายี่สิบปีแล้ว แต่ดูเหมือนว่าอาการ
ช็อกจากเหตุการณ์นั้นยังคงไม่หายไป คำพูดของโกทาไรซาดหวัง
ดวงตาของเขาแดงก่ำ ในตอนนั้นเอง

ผู้ตัดตัด

เด็กชายที่นั่งอยู่ตรงเคาน์เตอร์ใช้หลอดดูดน้ำส้มเสียดัง
เพื่อจะดื่มให้หมดจนหยดสุดท้าย

“แล้วเป็นยังไงต่อคะ” คะซุถามโดยไม่หยุดมือที่ทำงาน
อยู่ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องจริงจางขนาดไหน อากัปกริยาของเธอ
ก็ไม่เปลี่ยนไป มันคงจะเป็นจุดยืน เป็นวิธีทิ้งระยะห่างกับ
ผู้คนของกะซุ

“...หลังจากนั้นผมก็เลี้ยงดูลูกสาวของเขา”

โกทาไรก็ม่น้ำ พุดเสริมราวกับว่ากำลังพูดอยู่คนเดียว เขา
ยืนขึ้นช้าๆ

“ขออภัยครับ ช่วยพาผมกลับไปวันนั้น ช่วยพาผมกลับไป
วันนั้นเมื่อยี่สิบสองปีก่อนนี้” เขาร้องขอ ค้อมโค้งร่างกายใหญ่โต
ลงต่ำ

ที่นี่คือร้านกาแฟฟูนีคูลี ฟูนีคูลา เคยโด่งดังจากเรื่องเล่าขานตำนานเมือง “ร้านกาแฟที่ย้อนกลับไปในอดีตได้” เมื่อหลายสิบปีก่อน

หากกล่าวถึงตำนานเมือง โดยมากแล้วมันมักจะเป็นเรื่องที่ตั้งขึ้น แต่ว่ากันว่าที่ร้านกาแฟแห่งนี้ย้อนกลับไปในอดีตได้จริงๆ

ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของหญิงสาวที่ย้อนกลับไปพบกับชายคนรัก เรื่องของพี่สาวที่ย้อนกลับไปพบกับน้องสาวที่ตายจาก และเรื่องของภรรยาที่ย้อนกลับไปพบกับสามี ก่อนที่เขาจะสูญเสียความทรงจำ ทั้งหมดยังคงถูกเล่าขานสืบต่อกันมาจนถึงปัจจุบัน

แต่การจะย้อนกลับไปในอดีตได้นั้นมีกฎยุ่งยากอยู่...มีกฎที่ยุ่งยากอยู่มากเหลือเกิน

ก่อนอื่นก็กฎข้อแรก แม้จะย้อนกลับไปในอดีต หากคนที่อยากพบไม่เคยมาเยือนร้านกาแฟแห่งนี้ ก็จะได้พบ ในกรณีคนที่อยากพบไม่เคยมาเยือนร้านกาแฟแห่งนี้มาก่อน ต่อให้กลับไปในอดีตได้ ก็จะได้พบกับคนคนนั้น หรือจะพูดอีกอย่างคือ ต่อให้คนจากทั่วประเทศมารวมตัวกันเพราะอยากย้อนกลับไปในอดีต ลูกค้ายกมือเกือบทั้งหมดก็จะเสียเวลาเปล่า

กฎข้อที่สอง แม้จะย้อนกลับไปในอดีต แต่ไม่ว่าจะพยายามเพียงใด ความเป็นจริงก็绝不会เปลี่ยนแปลง

พอได้ยินกฎข้อนี้ ลูกค้ายกมือเกือบทั้งหมดที่ได้ยินข่าวลือแล้วพากันมาที่ร้านกาแฟแห่งนี้ก็ต้องผิดหวังกลับไป เพราะโดยปกติ

แล้วคนที่ “อยากย้อนกลับไปในอดีต” คือคนที่ต้องการแก้ไขการกระทำในอดีต พอได้ยืนยันว่าเป็นจริงจะไม่เปลี่ยนแปลงก็แทบไม่มีใครอยากย้อนกลับไปแล้ว

กฎข้อที่สาม ที่นั่งซึ่งย้อนกลับไปในอดีตได้ จะมีคนนั่งอยู่ก่อนเสมอ และจะนั่งที่นั่นได้เพียงแค่ตอนที่เธอลุกออกไปเข้าห้องน้ำเท่านั้น

ถึงจะรู้ว่าลูกค้าคนนี้จะไปเข้าห้องน้ำวันละครึ่ง แต่ก็ไม่มีใครรู้ว่าเธอจะไปตอนไหน

กฎข้อที่สี่ แม้จะย้อนกลับไปในอดีตก็ลุกจากที่นั่งไม่ได้ หากลุกจากที่นั่ง จะถูกดึงตัวกลับมายังปัจจุบันทันที เพราะเป็นแบบนี้ ต่อให้ย้อนอดีตกลับไปได้ ก็ออกจากร้านกาแฟแห่งนี้ไปข้างนอกไม่ได้

กฎข้อที่ห้า จะย้อนกลับไปในอดีตได้ก็แค่เฉพาะช่วงเวลาหลังจากที่กาแฟถูกรินจนเต็มถ้วยและยังอุ่นอยู่ ช้าร้าย ใช้ว่าใครจะเป็นคนรินกาแฟก็ได้ ปัจจุบันมีเพียงโทคิตะ คะซุ เท่านั้นที่รินกาแฟแล้วพาย้อนกลับไปในอดีตได้

แต่ถึงแม้จะมีกฎยุ่งวุ่นวายเพียงนี้ ก็ยังมีลูกค้าที่ได้ยินข่าวลือและบอกว่า “อยากย้อนกลับไปในอดีต”

โกทาโร่เองก็เป็นหนึ่งในนั้น

“*ไม่ทราบ*ว่าต้องการกลับไปทำอะไรในอดีตหรือคะ”

หญิงคนที่บอกให้โกทาโรนั่งรอก่อนตอนเข้าร้านมาเอ่ยถาม
เธอมีชื่อว่า คิจิมะ เคียวโกะ แม่บ้านวัยสี่สิบต้นๆ ลูกค้า
ประจำร้านกาแฟแห่งนี้ เธอเพียงบังเอิญมาที่ร้านนี้ในเวลานี้พอดี
เธอจึงโกทาโรด้วยสายตาวอยากรู้ อยากเห็นอย่างเปิดเผย คงเป็น
เพราะเธอเพิ่งเคยเห็นลูกค้าที่อยากย้อนเวลากลับไปในอดีตจริงๆ
เป็นครั้งแรก

“ขอโทษที่เสียมารยาทนะคะ แต่ไม่ทราบว่าอายุเท่าไร
หรือคะ”

“ห้าสิบเอ็ดครับ” โกทาโรตอบ แต่เขาคงกำลังเข้าใจผิด
คิดว่า “เรากำลังถูกตำหนิว่าโตจนป่านนี้แล้ว ยังจะมาพูดว่า
อยากย้อนกลับไปในอดีตอยู่อีกหรือ” เขาจึงเอาแต่ก้มหน้า
เพ่งพินิจหลังมือที่กุมอยู่บนโต๊ะนี้

“...ขอโทษนะคะ ชื่อว่าคุณอะไรนะคะ คุณซุอิจิไซม์ัย
เขาจะไม่ตกใจเอาหรือคะ ที่อยู่ๆ คุณที่แก่ลงไปตั้งยี่สิบสองปี
ก็ไปโผล่ตรงหน้าโดยที่เขาไม่รู้เรื่องอะไรเลย”

“คะซุจังก็คิดเหมือนกันไซม์ัย” เมื่อเห็นโกทาโรยังไม่ยอม
เงยหน้าขึ้น เคียวโกะลนลานหันไปขอความเห็นคะซุที่ยืนอยู่
ในเคาน์เตอร์

“นั่นสินะคะ” คะซุตอบ แต่ดูเหมือนว่าเธอจะไม่ได้ตอบ
เพราะเห็นด้วยกับเคียวโกะ

“แม่ครับ เดี่ยวกาแฟก็เย็นหมดหอรอก”

เด็กชายที่ตม่น้ำส้หมดแล้วพื้พ้ ชื่อของเขาคือ คิจิมะ โยซุเกะ ลูกชายของเคียวโกะ โยซุเกะกำลังจะขึ้นชั้นประถมสี่ ในฤดูใบไม้ผลินี้ เด็กชายผมยวปานกลาง ใบหน้าเกรียมแดด สวมชุดเครื่องแบบ MEITOKU FC พื้พ้เลขเก้าที่กลางหลัง โยซุเกะเป็นนักกีฬาฟุตบอลนั่นเอง

กาแฟที่โยซุเกะพุดถึงคือกาแฟในถุกกระดาสสำหรับนำ กลับบ้านที่วางอยู่ข้างๆ เคียวโกะ

“ไม่เป็นไรหอรอก ยังไงชะ คุณยายก็เป็นคนลีนแม่⁴อยู่แล้ว”

พอพุดจบ เคียวโกะขยับหน้าเข้าไปใกล้ใบหูของลูกชาย ก่อน กระซิบบอก “รออีกเดี๋ยวดี๋ยวนะ” แล้วเหลือบไปมองโกทาโร่ คาดหวังคำตอบจากเขา

โกทาโร่เงยหน้าขึ้น ประหนึ่งปรับอารมณ์เสียใหม่ แล้วพื้พ้พ้ เป็นคำตอบ

“ก็อาจจะเป็นอย่างที่คุณว่า”

“ใช่ม่ยล่ะ”

เคียวโกะตอบกลับไปด้วยใบหน้าพื้พ้พ้ใจเมื่อได้ยินคำตอบ ของโกทาโร่ คะซุเท่น้ำส้เติมให้โยซุเกะพลางพื้พ้พ้สนทนาของ ทั้งสอง โยซุเกะค้อมศีรษะรับด้วยใบหน้าเรียบเฉย

“ถ้าย้อนกลับไปได้ ถ้าหากว่าย้อนกลับไปในอดีตได้จริงๆ ผมมีเรื่องที่ยอยากจะบอกซุอิจิ”

ถึงคนที่ถามจะเป็นเคียวโกะ แต่โกทาโร่ตอบคำถามนั้น

⁴ คนที่มีลีนส้ผ้ส้ไ้ต้อความร้อนและตม่นของร้อนม่ได้

กับคะซุ

เมื่อได้ยินคำตอบ คะซุออกจากเคาน์เตอร์มายืนอยู่ตรงหน้า
โกทาโร่ด้วยสีหน้าที่ยังเรียบเฉย

บางครั้งจะมีลูกค้าที่ได้ยินคำร่ำลือว่าย้อนกลับไปในอดีต
ได้เดินทางมาที่ร้านเหมือนโกทาโร่ แต่ไม่ว่าลูกค้าจะเป็นใคร
อาภัพกับกิริยาของคะซุก็ไม่เปลี่ยน

“ทราบกฎดีไหมคะ” คะซุถามสั้นๆ เพราะในหมู่บรรดา
ลูกค้าที่มาเยือนก็มักจะมีคนที่ไม่รู้กฎอะไรเลยอยู่ด้วย

“ก็พอทราบมาบ้าง...” โกทาโร่ตอบกำกวม

“พอทราบมาบ้างหรือคะ” เคียวโกะส่งเสียงถามอย่างตกใจ
ในร้านมีเพียงเธอคนเดียวเท่านั้นที่กำลังตื่นเต้น

คะซุขยาดมองเคียวโกะ แต่ไม่ได้พูดอะไร คงเป็นเพราะ
เธอก็คิดว่าคำถามของเคียวโกะนั้นเข้าเป้าตรงประเด็น คะซุเพียง
หันกลับมามองโกทาโร่เรียบๆ

“ได้ยินมาว่า...ถ้าที่นั่งตัวหนึ่ง แล้วให้รินกาแฟให้ ก็
จะย้อนกลับไปในอดีตได้” โกทาโร่ตอบอีกอย่างรู้สึกผิด คง
เพราะประหม่าจนคอแห้ง เขายื่นมือออกไปหยิบแก้วน้ำที่วางอยู่
ตรงหน้า

“คราวๆ ก็ประมาณนั้นค่ะ ไม่ทราบว่าได้ยินมาจากใคร
หรือคะ”

คำถามของเคียวโกะตอกย้ำซ้ำเติมโกทาโร่

“ได้ยินมาจากซุอิจิครับ”

“ถ้าบอกว่าได้ยินมาจากคุณซุอิจิ...เอ๊ะ ก็หมายความว่า
ได้ยินมาเมื่อยี่สิบสองปีก่อนสินะคะ”

“ครับ ชูจิเล่าให้ฟังตอนที่เรามาที่ร้านนี้ครั้งแรก ดูเหมือน
หมอนั้นจะรู้เรื่องข่าวลือของร้านกาแฟนี้อยู่แต่แรกแล้ว”

“แบบนี้เอง”

“เพราะนั่นทำให้ผมที่แกล้งไปปรากฏตัวต่อหน้าชูจิ เขาก็คง
ตกใจอยู่บ้าง แต่น่าจะไม่มีปัญหาอะไรครับ”

โกทาไร่ตอบคำถามของเคียวโกะที่เธอถามไว้ก่อนหน้านี้

“เอาอย่างไงดีวะ คะซุจัง” เคียวโกะถาม รวากับสิทธิ์ในการ
เดินทางกลับไปยังอดีตนั้นอยู่ที่พวกตน แต่กะซุยังคงปิดปากเงียบ
ไม่ตอบอะไร

เธอเพียงแกล้งแฉ่งให้ทราบอย่างใจเย็น

“ต่อให้กลับไปในอดีต ต่อให้พยายามแค่ไหน ความเป็นจริง
ก็จะไม่เปลี่ยนแปลงไปนะคะ”

พูดอีกอย่างคือเธอกำลังกล่าวเช่นนี้

คุณเปลี่ยนแปลงความตายของเพื่อนไม่ได้หรอกนะคะ

จนถึงตอนนี้มีลูกค้ามากมายที่เดินทางมาเยือนร้านโดยมี
จุดประสงค์ต้องการ “กลับไปในอดีตเพื่อรักษาชีวิตของใครสักคน
เอาไว้” และทุกครั้งกะซุก็จะอธิบายกฎนี้ให้พวกเขาฟัง

แน่นอนว่ากะซุเองก็รู้ซึ่งถึงความโศกเศร้าของการสูญเสีย
คนสำคัญ แต่ทราบใดที่มันเป็นกฎของที่นี่ ไม่ว่าจะเป็นใคร
ไม่ว่าจะมีเหตุผลประการใด กฎก็คือกฎ

เมื่อได้ยินคำอธิบายของกะซุ โกทาไร่ไม่มีที่ท่าสับสน เขา
แค่ตอบด้วยเสียงแผ่วเบา